

הגיבור והקניבל

אלטאי

אלטאי – עם אסיאתי, החי בדרום חבר העמים הרוסי, על גבול מונגוליה, סין וקזחסטאן.

לפני שנים רבות הופיע בעולם קניבל, מפלץ אוכל-אדם, רוכב על שור כחול. שבעה ראשים היו לקניבל, שבע פיות וארבע-עשרה עיניים. איש לא ידע איך להתפטר מאוכל-האדם האיום הזה וכל בוקר, כאשר עלתה השמש, התפללו האנשים: "שמש, עזרי לנו, אנו נאבדים!"

ואכן, פעם אחת התקרבה השמש אל כדור הארץ כדי לשרוף את הקניבל. אבל מחום השמש עצים התפחמו, עשבים נשרפו, נהרות וימים התייבשו. ושוב התפללו האנשים:

"הו, שמש אדירה, חוסי עלינו. אנו נשרפים!" השמש התרוממה שוב למקומה הקודם והמשיכה לנוע בשמיים בדרכה הישנה.

והקניבל פתח את שבע הפיות שלו וצחק: "עכשיו לא אשאיר אפילו אדם אחד על כדור הארץ. אוכל את כולם!"

כל היום הוא צד, ובערב התיר את השור הכחול שלו, הוריד את האוכף על הארץ, שם עליו את שבעה הראשים והתחיל לנחור. מהנחירה שלו הרים התמוטטו, כוכבים מהשמיים התחילו לנשור. וכשעלתה הלבנה האנשים שוב התפללו "לבנה כסופה, עזרי לנו, אני אבודים!" התחילה הלבנה להתקרב אל הארץ, כדי להקפיא את הקניבל. מרוב הקור התחילו לחרוק שיחי יער

וביד שניה עקר מהאדמה עם השורשים את העץ בן
אלף שנה, וזרק אותו, יחד עם מפלץ אל הלבנה.
מאז הלבנה לא יכולה להתרחק מכדור הארץ.
אוכל-האדם רוצה לקפוץ על הארץ, כדי להלחם עם
איש-גיבור, אך אינו מעז.
הביטו על הלבנה. ראו איזה בורות עשה שם
אוכל-האדם עם העץ שלו. הוא יושב עכשיו על
הלבנה ולא מעז לקפוץ על כדור הארץ.

ועשבים, הרים התכסו בקרח, ימים ונהרות קפאו.
שוב בכו האנשים:
"הו לבנה, חוסי עלינו, אנו קופאים!"
הלבנה התרוממה למקומה הקודם והמשיכה על
השמים בדרכה כתמיד. שוב הופיע עשב על פני
האדמה, צמחו עצים, אך כבר לא עצומים כאלה
כמו קודם.
אבל אוכל-האדם נעשה עוד יותר פראי. התייאשו
האנשים. השמש והלבנה לא יכולות לעזור להם.
אך הנה מהצייד בערבות הרחוקות חזר איש-גיבור.
הוא ראה את צרת האנשים והחליט לשמח אותם.
"הי, אנשים" קרא איש-גיבור "אם השמש והלבנה
לא עזרו לנו, נעזור אנו לעצמנו!"
הוא הצליף בסוסו, קפץ ואחז את הקניבל
בצווארו. אבל הקניבל תפס חזק בגזע של עץ
בעל אלף שנה. לא ניתן לנתק אותו משם. השור
הכחול נהם כמו שנוהמים מאה שוורים, וגעש כמו
מאה מפלי מים גועשים. ביד אחת תפס איש-גיבור
את השור וזרק אותו מעבר לשבעה הרים ושבעה
ימים.